

gaa videre ind paa Lovforslaget, men kun anbefale det til velbillig Behandling og Overvejelse.

Finansministeren (Lüttichau):

Idet jeg tager Ordet, vil jeg straks udtale min Paastønnelse af, at det ærede Medlem for Hørrings Amts 5te Valgkreds (Bertelsen), der jo nu har gennemgaaet det foreliggende Lovforslag, i det hele har vist det den Velvilje, som jeg sikkert ogsaa tror, at Lovforslaget har Krav paa. Det er jo nemlig saa, at der i vort økonomiske Samfund er en Trang til Udvidelse og Sikrelse af den sekundære Realkredit. Det ærede Medlem udtalte sig om Forholdet til Kreditforeningerne, og man kan jo nok sige, at ogsaa de have gennem Lovgivningen og ifølge deres Statutter en vis Afgang til at yde Medlemmerne sekundære Laan, men lige saa sikkert er det, at denne Afgang kun bliver benyttet efter en overmaade indskrænket Maalestok. Hensigten med dette Lovforslag er da den at give saadanne Foreninger, der vel at mærke gennem Administrationens Prøvelse ere blevne fundne passende og værdige dertil, Afgang til at bringe deres Papirer frem paa det offentlige Marked og derigennem til at styrke disse Foreningers Stilling og gøre dem det muligt at faa en højere Pris for deres Papirer, end det nu er Tilfældet. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at en saadan Virksomhed ikke i nogen Maade kan siges at træde de nuværende Kreditforeningers Interesse og Virksomhedskreds for nær. For det første er der jo ikke den Efterspørgsel efter den Slags Papirer, at der derigennem kan opstaa en Konfurrence — saaledes som ogsaa det ærede Medlem fremhævede. Dernæst er der ogsaa det Moment, at det store Privilegium, som er givet Kreditforeningerne, ikke lidet bidrager til at styrke dem i deres Ansæelse og hjælper dem til at udvide deres Virksomhedskreds. Jeg taler her om det Privilegium, at der kan anbringes offentlige Midler i Kreditforeningernes Papirer. Et saadant Privilegium eller et saadant Fortrin er jo ikke søgt for de Laaneforeninger, som der her er Tale om, og det vil der jo heller aldrig blive Tale om at skaffe dem. Naar det ærede Medlem spurgte, om Lovforslaget ogsaa gælder Lejere i Byerne som Brugere af Grundejendomme, maa jeg med ham være enig i, at de selvfølgelig falde ind under Lovens Omraade, og naar det ærede Medlem udtalte, at han var i nogen Tvivl om, hvorvidt Udlaan kunde finde Sted til Personer, der ikke vare Medlemmer af de bestaaende Foreninger, vil jeg dertil sige, at naar Be-

styrelsen godkender de Laan, der ere søgte af saadanne udenforstaaende Personer, blive disse jo Laantagere, Interessenter i Foreningen, og da de derved ere traadte i Forhold til Foreningen, blive de jo paa den Maade ligesom Medlemmer af Foreningen. Jeg mener altsaa, at en saadan Virksomhed ikke er affaaeren. Naar det ærede Medlem endvidere slog paa eller antydede, at det maaste kunde være hensigtsmæssigt i Loven at nævne de enkelte bestemte Foreninger, som der kunde være Tale om at give Afgang til de Goder, som Lovforslaget nævner, vil jeg dog derimod tillade mig at opstille den Indvending, at saa vilde der ogsaa straks blive Grund til ligesom ved Kreditforeningerne at skabe et offentligt Tilsyn med disse Foreninger. Saaledes som jeg ser paa Forholdet, vilde de saa efterhaanden komme til i mange Maader netop at staa lige med Kreditforeningerne, med de samme Rettigheder — ganske vist noget begrænsede — men ogsaa med de samme Forpligtelser, nemlig at være underkastede offentligt Tilsyn. Det skulde jo imidlertid netop være Meningen med de Laaneforeninger, som Lovforslaget tager Sigte paa, at der ikke skulde være noget offentligt Tilsyn med dem; det skulde derimod være saaledes, at Administrationen — enten det nu vil blive Finansministeriet eller Generaldirektoratet under Finansministeriets Ansvar — skulde prøve hver enkelt Forenings Adkomst til at falde ind under Loven, nøje prøve dens Statutter og øvrige Forhold og saa tage Bestemmelse om, hvorvidt Lovens Goder kunne komme denne Forening til gode eller ikke. Imidlertid skal jeg om disse forskellige Punkter saa vel som om Sagen i dens Helhed for Øjeblikket kun udtale den Forventning, at naar Lovforslaget, som jeg antager, kommer i Udvalg, vil der jo derigennem være skabt Afgang til grundig Forhandling om alt herhen hørende.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

J. C. Christensen: Og saa dette Lovforslag tillader jeg mig at foreslaa henvisning til Finansudvalget.

Uden Forhandling og Afstemning
vedtoges dette Forslag.